

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 08/11276 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Arnhem, van 23 mei 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 31 maart 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), voor zover thans van belang, een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 mei 2008, verzonden op 30 mei 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 juni 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
lid van de enkelvoudige kamer

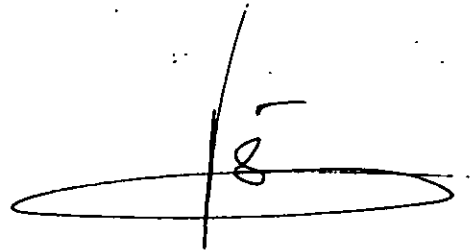
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 oktober 2008

284-563.

Verzonden: 13 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 08/11276

Datum uitspraak: 23 mei 2008

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Iraakse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. W.A. Venema,

tegen

de **Staatssecretaris van Justitie,**
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 31 maart 2008 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 26 maart 2008 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Dit besluit is bekendgemaakt in het Aanmeldcentrum te Ter Apel. Bij verzoekschrift van 31 maart 2008 heeft eiser verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot op het beroep is beslist.

Op 31 maart 2008 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Bij uitspraak van 23 april 2008 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, het verzoek van 31 maart 2008 toegewezen.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 16 mei 2008. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. F.M.Ticheler.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden. De toetsing of de aanvraag in een aanmeldcentrum mocht worden afgewezen, mondt uit in een beoordeling van het naar de gedane aanvraag verrichte onderzoek en de motivering van de afwijzing.
2. Op 20 december 1996 heeft eiser een aanvraag gedaan voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 27 maart 1997 heeft verweerder de aanvraag afgewezen en aan eiser een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verleend. Het bezwaarschrift van 24 april 1997, gericht tegen het besluit van 27 maart 1997 voor wat betreft de afwijzing van de asielaanvraag, is bij besluit van 16 oktober 1997 ongegrond verklaard. Het beroep van 27 oktober 1997, gericht tegen het besluit van 16 oktober 1997, is bij uitspraak van deze rechtbank 's-Gravenhage van 6 december 1999 ongegrond verklaard. Daarmee staat het besluit van 16 oktober 1997 in rechte vast.
3. Bij besluit van 22 februari 1999 heeft verweerder de voorwaardelijke vergunning van eiser ingetrokken. Bij uitspraak van 31 mei 2000 van deze rechtbank en zittingsplaats is het bezwaar, gericht tegen het besluit van 22 februari 1999 ongegrond verklaard en het verzoek om een voorlopige voorziening met toepassing van artikel 33b Vw (oud) afgewezen. Het besluit van 22 februari 1999 staat derhalve in rechte vast.
4. Op 11 april 2003 heeft eiser wederom een aanvraag ingediend voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 1 december 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Het beroep van 27 december 2005, gericht tegen het besluit van 1 december 2005, is bij uitspraak van deze rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem van 30 juni 2006 ongegrond verklaard. Het besluit van 1 december 2005 staat na de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (verder: de Afdeling) van 17 augustus 2006 in rechte vast.
5. Eiser doet in het kader van zijn aanvraag van 26 maart 2008 een beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn). Eiser stelt dat hij op grond van de Definitierichtlijn recht heeft op subsidiaire bescherming, aangezien er in Noord-Irak sprake is van een internationaal dan wel binnenlands gewapend conflict en eiser vreest voor willekeurig geweld zoals bedoeld wordt in dit artikel. Verweerder heeft volgens eiser ten onrechte niet aan dit artikel getoetst. Eiser stelt voorts dat verweerder ten onrechte geen categoriaal beschermingsbeleid voert ten aanzien van Noord-Irak gelet op de brief van Amnesty International van juli 2007, het standpunt van de United Nations High Commissioner for Refugees van 18 december 2006 en de rapporten van Schweizerische Flüchtlingshilfe van 22 mei 2007 en 25 juni 2007. Verder verklaart eiser dat hij reeds 11 jaar in Nederland verblijft en dat er, nadat zijn zus is overleden, geen familie van hem meer in Irak woont. Tenslotte stelt eiser dat artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de

rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (verder: EVRM) geschonden zal worden indien hij terug zal moeten keren naar Noord-Irak.

6. Verweerder heeft de door eiser gedane aanvraag afgewezen op grond van artikel 4:6, tweede lid van de Awb. Met betrekking tot het beroep van eiser op de Definitierichtlijn stelt verweerder zich op het volgende standpunt. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 bevat alle situaties die zouden kunnen vallen onder artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Volgens verweerder is er geen sprake van een relevante wijziging van recht. Mocht de rechtbank een ander oordeel hebben, dan stelt verweerder zich op het standpunt dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij risico loopt om bij uitzetting onderworpen te worden aan foltering, aan onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verweerder stelt in dit kader dat het asielrelaas ongeloofwaardig is bevonden en dat er geen nieuwe feiten of omstandigheden zijn aangevoerd waarop dit oordeel zou moeten worden herzien. Met betrekking tot de ingebrachte documenten stelt verweerder dat er geen reden is om voor Noord-Irak een categoriaal beschermingsbeleid te voeren. Verweerder verwijst hiertoe naar het algemeen ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Irak van 10 juni 2007 (verder: het algemeen ambtsbericht). Verweerder stelt dat de ingebrachte rapporten derhalve niet leiden tot een ander oordeel dan verwoord in het besluit van 1 december 2005.

7. Ingevolge artikel 4:6 van de Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt ingediend. Ingevolge het tweede lid kan het bestuursorgaan de aanvraag, zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb, afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking, wanneer niet zulke feiten en omstandigheden worden vermeld.

8. Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4:6 van de Awb (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1988-1989, 21 221, nr. 3, p. 93-94) ziet die bepaling niet op de situatie dat het recht wordt gewijzigd. Indien het voor de aanvraag relevante recht wordt gewijzigd, kan ook zonder dat sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden een nieuwe aanvraag worden ingediend, die op grond van de dan geldende bepalingen wordt beoordeeld.

9. Hieruit volgt dat eerst dient te worden getoetst of sprake is van nieuw recht in die zin dat ten tijde van het in beroep bestreden besluit ander recht gold dan ten tijde van het eerdere besluit van 1 december 2005. Vervolgens is aan de orde de vraag of sprake is van een voor eiser relevante wijziging van het recht. Eerst wanneer is vastgesteld dat dit niet het geval is, is aan de orde de vraag of sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden.

10. Artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn luidt als volgt: "*Ernstige schade bestaat uit: c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*"

11. Met betrekking tot de aanspraak van eiser op toelating op grond van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn overweegt de rechtbank als volgt.

12. Bij uitspraak van onder andere 7 december 2006 (LJN: AZ4041) heeft deze rechtbank en zittingsplaats overwogen dat de huidige wetgeving, blijkens de tekst van artikel 29 van de Vw 2000, geen bescherming biedt tegen ernstige schade als bedoeld in

artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. De Nederlandse Staat heeft nagelaten de Definitierichtlijn voldoende en tijdig te implementeren en is op dit punt in gebreke gebleven. Voorts is in voornoemde uitspraak overwogen dat artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn een bepaling is die naar zijn aard direct toepasbaar is, zonder nadere uitwerking door de lidstaat. Met andere woorden, deze bepaling heeft rechtstreekse werking.

13. De rechtbank is voorts bekend met de uitspraak van de Afdeling van 12 oktober 2007 (JV 2007/531). In deze uitspraak heeft de Afdeling een tweetal prejudiciële vragen gesteld over de betekenis van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. De eerste door de Afdeling gestelde prejudiciële vraag luidt als volgt:

1. Dient artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven en de inhoud van de verleende bescherming, aldus te worden uitgelegd dat die bepaling uitsluitend bescherming biedt in een situatie waarop ook artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zoals uitgelegd in de jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mens, betrekking heeft, of biedt eerstgenoemde bepaling in vergelijking met artikel 3 van het verdrag een aanvullende of andere bescherming?

Het is de rechtbank ambtshalve bekend dat deze prejudiciële vragen, waaronder dus ook bovengeciteerde eerste vraag, nog niet door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen zijn beantwoord. Gelet hierop is de conclusie dat artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn een andere bescherming biedt dan artikel 29 van de Vw 2000, zoals weergegeven in bovengenoemde uitspraak van 7 december 2006, vooralsnog niet onjuist gebleken. Derhalve ziet de rechtbank (vooralsnog) geen aanleiding om artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn niet als een wijziging van recht aan te merken.

14. Vervolgens dient de vraag beantwoord te worden of er sprake is van een voor eiser relevante wijziging van het recht. In navolging van de uitspraak van de Afdeling van 20 juli 2007 (LJN: BB0917) is de rechtbank van oordeel dat eiser slechts onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn valt indien er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

15. Tussen partijen is niet in geschil dat eiser afkomstig is uit in Noord-Irak. Van een gewapend conflict is, in aanmerking genomen de geformuleerde definitie in de uitspraak van de Afdeling van 20 juli 2007, eerst sprake als gebleken is dat een georganiseerde gewapende groep met een verantwoordelijk bevel in staat is op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. Deze operaties dienen dan aanhoudend en samenhangend van aard te zijn, wil er sprake zijn van een gewapend conflict.

16. Voorts is door de Afdeling in de uitspraak op 3 april 2008 (LJN BC8681) het volgende over artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn overwogen: "Indien zich in het land van herkomst van een vreemdeling ten tijde van het besluit tot afwijzing van zijn asielaanvraag geen binnenlands gewapend conflict voordeed, valt hij zoals volgt uit de jurisprudentie van de Afdeling (voormelde uitspraak van 20 juli 2007) reeds daarom niet onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn en kan hij aan die bepaling geen aanspraak op bescherming ontleen. Indien zich in het land van herkomst van een vreemdeling ten tijde van het besluit wel een zodanig conflict voordeed, houdt dit echter niet zonder meer in dat hij reeds daarom onder de reikwijdte

van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn valt. Vastgesteld moet worden of de door hem gestelde schade in verband kan worden gebracht met dit conflict. Daarbij is van betekenis of dit conflict zich over alle delen van het land van herkomst uitstrekte, dan wel beperkt was tot duidelijk te onderscheiden deelgebieden. Indien, in dat laatste geval, een vreemdeling afkomstig is uit een deel, waar geen sprake was van een gewapend conflict en evenmin van gevolgen voor hem van een elders in het land bestaand gewapend conflict, zal hij bij terugkeer naar dat deel geen schade leiden die in verband kan worden gebracht met een zodanig conflict en daarom buiten de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn vallen.

Uit het vorenstaande, volgt dat een vreemdeling, afkomstig uit een land waar zich, naar door hem gesteld, een binnenlands gewapend conflict voordoet, eerst onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn valt en deze bepaling derhalve voor hem relevant is, indien hij heeft aangetoond dat ten tijde van het besluit sprake was van een binnenlands gewapend conflict in het deel van het land, van waaruit hij afkomstig is, dan wel dat op dat moment in dat deel sprake was van gevolgen voor hem van een elders in dat land bestaand gewapend conflict”.

17. Eiser stelt zich op het standpunt dat bovengenoemde Afdelingsuitspraak van 3 april 2008 – in welke uitspraak aan de orde was de vraag of sprake was van een *binnenlands* gewapend conflict – niet van toepassing is op zijn situatie. Anders dan in die uitspraak, aldus eiser, is in onderhavige zaak de vraag aan de orde of in Noord-Irak sprake was van een *internationaal* gewapend conflict. Dat betekent, althans zo begrijpt de rechtbank de stelling van eiser, dat eiser niet hoeft aan te tonen dat ten tijde van het besluit in Sulaimaniya sprake was van een gewapend conflict dan wel dat hij de gevolgen ondervond van een elders in Noord-Irak bestaand gewapend conflict.

Naar het oordeel van de rechtbank kan dit betoog niet slagen. Daargelaten de beantwoording van de vraag of de luchtaanvallen door de Turkse strijdkrachten op posities van de PKK in KRG-gebied moeten worden geduid als een internationaal gewapend conflict, overweegt de rechtbank hiertoe als volgt. Op zichzelf is het juist dat in de zaak die ten grondslag lag aan de uitspraak van 3 april 2008 het bestaan van een ‘binnenlands gewapend conflict’ onderwerp van geschil was en in zoverre de casus anders is dan in de onderhavige zaak. De rechtbank leest hierin evenwel niet de conclusie dat alleen bij een gesteld binnenlands gewapend conflict aangetoond dient te worden dat in het herkomstgebied sprake is van een gewapend conflict, althans van een situatie waarin de vreemdeling de gevolgen ondervindt van een elders in het land bestaand gewapend conflict.

18. Hieruit volgt dat eiser aannemelijk dient te maken dat er in (de omgeving) van Sulaimaniya sprake is van een gewapend conflict dan wel dat hij aldaar te vrezen heeft voor ernstige schade als hiervoor bedoeld als gevolg van een elders in het land bestaand gewapend conflict. De omstandigheid dat de veiligheids situatie in Noord-Irak is verslechterd en dat er - blijkens het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 14 februari 2008 - door de Turkse strijdkrachten luchtaanvallen zijn uitgevoerd op posities van de PKK in KRG-gebied acht de rechtbank onvoldoende om aan te nemen dat er in Sulaimaniya sprake is van een zodanig situatie als hierboven beschreven.

19. Gelet op het voorgaande valt eiser niet onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Aldus is deze bepaling niet aan te merken als een wijziging van recht die voor eiser relevant is, zodat onderhavige aanvraag als een aanvraag in de zin van artikel 4:6 Awb dient te worden beschouwd.

20. Ter beoordeling staat vervolgens of eiser aan de onderhavige aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag heeft gelegd. Daaronder

moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen ná het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

21. Voorop gesteld wordt dat de begeleidende brief van de gemachtigde niet als novum in de zin van artikel 4:6 van de Awb kan worden aangemerkt, nu hierin slechts wordt weergegeven waarom eiser een vierde asielaanvraag indient en welke documenten daartoe worden overgelegd.

22. Vervolgens dient de rechtbank te beoordelen of de overgelegde landendocumentatie namelijk de brief van Amnesty International van 23 juli 2007, het standpunt van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) van 18 december 2006 en de rapporten van Schweizerische Flüchtlingshilfe (hierna: SFH) van 22 mei 2007 en 25 juni 2007, die eiser heeft ingebracht ter ondersteuning van zijn standpunt dat een categoriaal beschermingsbeleid gevoerd moet worden, aangemerkt dienen te worden als nova.

23. Verweerder heeft in reactie op de brief van Amnesty International van 23 juli 2007 opgemerkt dat de situatie in Noord-Irak niet van zodanige aard is dat een beleid van categoriale bescherming geïndiceerd is. Voorts heeft verweerder in dit besluit verwezen naar het ambtsbericht over Irak van 10 juni 2007. Gelet hierop is er thans, aldus verweerder, geen aanleiding om voor Noord-Irak een categoriaal beschermingsbeleid te voeren. De brief van Amnesty International van 23 juli 2007 wordt derhalve evenmin beschouwd als een novum in de zin van artikel 4:6 van de Awb, aldus nog steeds verweerder.

24. In de gronden van beroep is zijdens eiser hier tegen in gebracht dat het bestreden besluit op dit punt onvoldoende is gemotiveerd. Immers, blijktens de rapporten van de SFH alsmede het standpunt van de UNHCR is een categoriaal beschermingsbeleid geïndiceerd.

25. Verweerder heeft bij brief van 10 april 2008 in reactie op de gronden van beroep nog een brief van 6 september 2007 van de staatssecretaris aan Amnesty International ingebracht, waarin deze als reactie op de brief van 23 juli 2007 van Amnesty International aangeeft geen aanleiding te zien tot wijziging van het beleid ter zake.

26. Ter zitting heeft verweerder vervolgens nog het geactualiseerde algemene ambtsbericht inzake Irak van het ministerie van Buitenlandse Zaken van 14 februari 2008 aangehaald teneinde zijn standpunt te onderbouwen waarom de overgelegde documenten er niet toe leiden dat een categoriaal beschermingsbeleid geïndiceerd is. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd. Voornoemd ambtsbericht is reeds op 14 februari 2008 verschenen. De rechtbank is van oordeel dat eiser daarop adequaat heeft kunnen reageren gelet op de uitspraak van de voorzieningenrechter. Onder

deze omstandigheden verzet de goede procesorde zich er niet tegen om dit ambtsbericht bij de beoordeling te betrekken.

27. Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling volgt dat ter zake van het (niet) voeren van een categoriaal beschermingsbeleid verweerder een grote beoordelingsruimte toekomt, welke de toepasselijke rechterlijke toetsing slechts dan niet kan doorstaan indien verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan niet in redelijkheid tot een bepaalde beoordeling heeft kunnen komen. De rechter dient bij die toetsing het oordeel over de algehele situatie in het land van herkomst, dat tot stand pleegt te komen in samenspraak met en met instemming van de Tweede Kamer der Staten Generaal, in beginsel te respecteren.

28. In het ambtsbericht van juni 2007 is opgenomen dat in de KRG-gebieden relatief minder geweld voorkomt. Ook vermeldt het ambtsbericht dat daar in de verslagperiode twee zware bomaanslagen hebben plaatsgevonden. Door de toenemende instroom van ontheemden ontstaan spanningen. In het ambtsbericht van 14 februari 2008 staat vermeld dat op onder meer 26 december 2007 en op 4 februari 2008 luchtaanvallen zijn uitgevoerd op posities van de PKK in KRG-gebied.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op basis van deze ambtsberichten op het standpunt kunnen stellen dat geen aanleiding is een categoriaal beschermingsbeleid te voeren. De van na het ambtsbericht van 2007 daterende documenten en de daarin opgenomen informatie, brengen niet mee dat verweerder tot een andersluidende conclusie had behoren te komen. Verweerder heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat de veiligheidssituatie in Noord-Irak, zoals deze naar voren komt uit deze stukken, niet zodanig in negatieve zin is veranderd dat beleidsaanpassing nodig is.

29. Gelet hierop concludeert de rechtbank dat de zijdens eiser ingebrachte documenten ter ondersteuning van zijn standpunt dat een categoriaal beschermingsbeleid gevoerd moet worden, geen nova zijn. Dat verweerder heeft nagelaten in het bestreden besluit kenbaar te reageren op de rapporten van de SFH alsmede het standpunt van de UNHCR, maakt dit niet anders.

30. De verklaring eiser dat hij reeds 11 jaar in Nederland verblijft en dat er, sinds zijn zus overleden is, in Irak geen familie meer van hem woont, houdt naar het oordeel van rechtbank geen verband met de reden van vertrek uit eisers land van herkomst en ziet niet op het asielrelaas. Om die reden kan deze verklaring evenmin als novum in de zin van artikel 4:6 van de Awb worden beschouwd in de onderhavige asielprocedure.

31. Ten aanzien van het ter zitting gedane beroep op artikel 3 EVRM overweegt de rechtbank dat, daargelaten dat - zoals hiervoor al overwogen - de in dit verband ingebrachte documenten geen nova zijn, dit tardief is aangevoerd. Immers, niet gebleken is dat dit niet in eerder stadium van de procedure naar voren gebracht had kunnen worden.

32. Eiser heeft zijn stellingen omtrent het buiten schuldbeleid ter zitting niet langer gehandhaafd zodat deze niet meer besproken hoeven te worden.

33. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder op onjuiste gronden heeft besloten de aanvraag in het Aanmeldcentrum te Ter Apel af te wijzen.

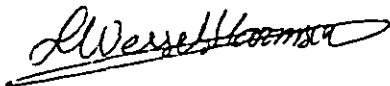
34. Gelet op het bovenstaande is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. D.S.M. Bak, voorzitter, en mr. C. van Linschoten en mr. A.M. Overbeeke, rechters, en in het openbaar uitgesproken door de voorzitter op 23 mei 2008 in tegenwoordigheid van mr. D. G. Wessels-Harmsen als griffier.

de griffier

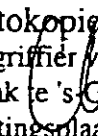

de voorzitter

VERZONDEN OP

30 MEI 2008

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St. Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREUR

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 6 JUN 2008	
ZAAKNR.	100804155
AAN:	1/2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State

Appellant is _____ wonende te _____ aan het _____
voor deze zaak woonplaats kiezende te Rijsbergen aan de St. Bavostraat 18 op het
kantoor van mr. W.A. Venema die verklaart door hem bepaaldelijk gevolmachtigd te
zijn om dit hoger beroep in te stellen en in deze zaak als zijn gemachtigde op te tre-
den.

1. Op 26 maart 2008 heeft appellant te Ter Apel een aanvraag om de verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd zoals bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 ingediend.
2. Bij beschikking van 31 maart 2008 heeft de Staatssecretaris van Justitie voornoemde aanvraag afgewezen.
3. Op 31 maart 2008 heeft appellant van voornoemde beschikking beroep ingesteld bij de Rechtbank te 's-Gravenhage.
4. Bij uitspraak van 23 mei 2008, verzonden op 30 mei 2008, heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Arnhem, het ingestelde beroep ongegrond verklaard.
5. Appellant kan zich met voornoemde uitspraak niet verenigen weshalve hij daarvan hierbij bij Uw Afdeling hoger beroep instelt.
6. Appellant voert tegen de aangevochten uitspraak de volgende grieven aan.

Grief 1

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 15 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Tussen partijen is niet in geschil dat eiser afkomstig is uit Noord-Irak. Van een gewapend conflict is, in aanmerking genomen de geformuleerde definitie in de uitspraak van de Afdeling van 20 juli 2007, eerst sprake als gebleken is dat een georganiseerde gewapende groep met een verantwoordelijk bevel in staat is op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. Deze operaties dienen dan aanhoudend en samenhangend van aard te zijn, wil er sprake zijn van een gewapend conflict."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank in navolging van Uw Afdeling miskend heeft dat artikel 15, onder c, van de Definitierichtlijn op een vreemdeling van toepassing is indien hij aannemelijk maakt dat hij terecht vreest voor ernstige schade in de zin van die bepaling die verband houdt met een binnenlands gewapend conflict zonder dat daarbij noodzakelijk moet zijn dat dat het binnenlandse gewapende conflict zich voordeed ten tijde van het besluit op de asielaanvraag. Appellant verwijst in dit verband naar rechtsoverweging 70 van de uitspraak van 2 oktober 1995 van de Beroepskamer van het Joegoslaviëtribunaal in de zaak Prosecutor v. Tadic (IT-94-1-AR72). Zoals uiteen is gezet door Maarten den Heijer in zijn annotatie bij voornoemde uitspraak van Uw Afdeling van 20 juli 2007 in JV 2007/442 kan uit de uitspraak in de Tadiczaak het volgende afgeleid worden

(1) Er is niet slechts sprake van een gewapend conflict wanneer één van de partijen wordt gevormd door de 'strijdkrachten van de autoriteiten van dat land'. Ook een strijd tussen twee of meer niet-statelijke gewapende groepen – mits georganiseerd – kan worden opgevat als conflict. (2) Het Joegoslaviëtribunaal hanteert geen hapsnap definitie van het begrip gewapend conflict. Het doet er niet zozeer toe of er in plaats x op het moment y sprake was van sporadisch dan wel aanhoudend wapengekletter; bepalend is of een zekere gebeurtenis plaatsvond in de context van een gewapend conflict, waarbij dat conflict, zowel geografisch als temporeel, in zijn geheel moet worden gezien. (3) Er moet een nauw verband zijn tussen de vermeende misdaden en het gewapende conflict. Een dergelijk causaal ver-

band wordt ook verondersteld in art 15(c) van Richtlijn 2004/83, waarin de uitleg van de reikwijdte van art. 15(c) aansluiting wil zoeken bij internationaal humanitair recht, betekent dit dat niet zozeer de toets naar intensiteit van gevechtshandelingen centraal moeten staan, maar eerder de vraag of het gevreesde geweld in voldoende relatie staat met de conflictsituatie die (op enig moment) te kenschetsen is als een gewapend conflict. Een dergelijke lezing laat niet slechts ruimte voor bescherming tegen geweld dat buiten het heetst van de strijd plaatsvindt, maar impliceert tevens dat het geweld niet noodzakelijkerwijs afkomstig hoeft te zijn van een georganiseerde gewapende groep, zoals de Afdeling in r.o. 2.13 lijkt te veronderstellen. Uit de overwegingen van het Joegoslaviëtribunaal en de bewoordingen 'in het kader van' in art 15(c) Definitierichtlijn zou ik eerder afleiden dat voldoende is als het geweld – ongeacht de bron – in nauwe samenhang staat met het gewapende conflict. Dit wordt ook ondersteund door art. 6 Definitierichtlijn, waarin een niet-limitatieve opsomming van 'actoren van ernstige schade' wordt gegeven.

Aan de hand van het laatste kan vastgesteld worden dat de Rechtbank een onjuiste maatstaf gehanteerd heeft bij de beoordeling van de vraag wanneer en onder welke omstandigheden geoordeeld kan worden dat de gestelde ernstige schade in de hier bedoelde zin verband houdt met een binnenlands dan wel internationaal gewapend conflict.

Afgezien van het voorgaande heeft de Rechtbank niet onderkend dat appelland zich op zowel een binnenlands als een internationaal gewapend conflict in Noord-Irak beroepen heeft en dat de aangehaalde uitspraak van Uw Afdeling van 20 juli 2007 uitsluitend op een binnenlands gewapend conflict betrekking heeft.

Grief 2

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 17 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Uit het vorenstaande, volgt dat een vreemdeling, afkomstig uit een land waar zich, naar door hem gesteld, een binnenlands conflict voordoet, eerst onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn valt en deze bepaling derhalve voor hem relevant is, indien hij heeft aangetoond dat ten tijde van het besluit sprake was van een binnenlands gewapend conflict in het deel van

het land, van waaruit hij afkomstig is, dan wel op dat moment in dat deel sprake was van gevolgen voor hem van een elders in dat land gewapend conflict”.

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank niet bij haar beoordeling betrokken heeft dat een vreemde deling ook in geval van een internationaal gewapend conflict onder de reikwijdte van artikel 15, onder c, van de Definitierichtlijn kan vallen.

Voorts kan appellant zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank blijkens hetgeen in de eerste grief is aangevoerd een onjuiste uitleg van artikel 15, onder c, van de Definitierichtlijn gehanteerd heeft. Voorts blijkt uit hetgeen in de eerste grief is aangevoerd dat niet noodzakelijk is dat sprake moet zijn van een op het moment van het bestreden besluit bestaand gewapend conflict. In dit verband is immers voldoende dat vastgesteld wordt dat er een verband bestaat tussen de gestelde ernstige schade en het gewapende conflict, namelijk geweld dat plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, waarbij dat conflict, zowel geografisch als temporeel in zijn geheel moet worden gezien. Dit heeft tot gevolg dat de ernstige schade die appellant vreest verband moet houden met een binnenlands gewapende conflict, hetzij thans of in het verleden in Noord-Irak of elders in Irak.

Grief 3

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 17 van de aangevochten uitspraak overwogen:

*“Eiser stelt zich op het standpunt dat bovengenoemde Afdelingsuitspraak van 3 april 2008 – in welke uitspraak aan de orde was of sprake was van een **binnenlands** gewapend conflict – niet van toepassing is op zijn situatie. Anders dan in die uitspraak, aldus eiser, is in onderhavige zaak de vraag aan de orde of in Noord-Irak sprake was van een **internationaal** gewapend conflict. Dat betekent, althans zo begrijpt de rechtbank uit de stelling van eiser, dat eiser niet hoeft aan te tonen dat ten tijde van het besluit in Sulaimaniya sprake was van een gewapend conflict dan wel dat hij de gevolgen ondervond van een elders in*

Noord-Irak bestaand gewapend conflict.

Naar het oordeel van de rechtbank kan dit betoog niet slagen. Daargelaten de beantwoording van de vraag of de luchtaanvallen door de Turkse strijdkrachten op posities van de PKK in KRG-gebied moeten worden geduid als een internationaal gewapend conflict, overweegt de rechtbank hiertoe als volgt. Op zichzelf is het juist dat in de zaak die ten grondslag lag aan de uitspraak van 3 april 2008 het bestaan van een 'binnenlands gewapend conflict' onderwerp van geschil was en in zoverre de casus anders is dan in onderhavige zaak. De rechtbank leest hierin evenwel niet de conclusie dat alleen bij een gesteld binnenlands gewapend conflict aangetoond dient te worden dat in het herkomstgebied sprake is van een gewapend conflict, althans van een situatie waarin de vreemdeling de gevolgen ondervindt van een elders in het land bestaand gewapend conflict."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat een internationaal gewapend conflict een ander karakter heeft dan een binnenlands gewapend conflict en de gevolgen van een internationaal gewapend conflict anders kunnen zijn, zoals hij ter zitting van de Rechtbank heeft uiteengezet.

Grief 4

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 18 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Hieruit volgt dat eiser aannemelijk dient te maken dat er in (de omgeving) van Sulaimaniya sprake is van een gewapend conflict dan wel dat hij aldaar te vrezen heeft voor ernstige schade als hiervoor bedoeld als gevolg van een elders in het land bestaand gewapend conflict. De omstandigheid dat de veiligheidssituatie in Noord-Irak is verslechterd en dat er – blijkens het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 14 februari 2008 – door de Turkse strijdkrachten luchtaanvallen zijn uitgevoerd op posities van de PKK in KRG-gebied acht de rechtbank onvoldoende om aan te nemen dat er in Sulaimaniya sprake is van een zodanig situatie als hierboven beschreven."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat het daarin neergelegde oordeel van de Rechtbank gebaseerd is op de eerdere hiervoor bestreden overwegingen van de Rechtbank die niet voor juist

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St. Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

6

gehouden kunnen worden. Voorts heeft de Rechtbank aan de twee bomaanslagen die in 2007 in Noord-Irak hebben plaatsgevonden en waarbij veel dodelijke slachtoffers zijn gevallen ten onrechte niet de betekenis gegeven dat appellant als gevolg daarvan in Noord-Irak het risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15, onder c, van de Definitierichtlijn. Aangezien blijkens de in beroep overgelegde rapportages de situatie in Noord-Irak instabiel is het risico op nieuwe ernstige geweldsuitbarstingen immers zeer reëel.

Grief 5

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 19 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Gelet op het voorgaande valt eiser niet onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Aldus is deze bepaling niet aan te merken als een wijziging van recht die voor eiser relevant is, zodat onderhavige aanvraag als een aanvraag in de zin van artikel 4:6 Awb dient te worden beschouwd."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat die voortbouwt op eerdere overwegingen van de Rechtbank die gezien de voorafgaande grieven niet voor juist gehouden kunnen worden.

Grief 6

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 28 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op basis van deze ambtsberichten op het standpunt kunnen stellen dat geen aanleiding is een categoriaal beschermingsbeleid te voeren. De van na het ambtsbericht van 2007 daterende documenten en de daarin opgenomen informatie, brengen niet mee dat verweerder tot een andersluidende conclusie had behoren te komen. Verweerder heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat de veiligheidssituatie in Noord-Irak, zoals deze naar voren komt uit deze stukken, niet zodanig in negatieve zin is veranderd dat beleidsaanpassing nodig is."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank niet inzichtelijk gemotiveerd heeft op welke gronden verweerder het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid achterwege heeft mogen laten. De Rechtbank heeft de standpunten van Amnesty International en UNHCR die appellant onder de aandacht van de Rechtbank heeft gebracht immers ten onrechte onbesproken gelaten. De aangevochten uitspraak is daarom niet naar behoren gemotiveerd. Dat is in strijd met het bepaalde bij artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht.

Grief 7

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 29 van de aangevochten uitspraak overwogen:

“Gelet hierop concludeert de rechtbank dat de tijdens eiser ingebrachte documenten te ondersteuning van zijn standpunt dat een categoriaal beschermingsbeleid gevoerd moet worden, geen nova zijn. Dat verweerder heeft nagelaten in het bestreden besluit kenbaar te reageren op de rapporten van de SFH, alsmede het standpunt van de UNHCR, maakt dit niet anders.”

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat, nu de Rechtbank in dit deel van de uitspraak verwijst naar de in de voorafgaande grief bestreden overweging van die uitspraak, ook daarin sprake is van een tekortschietende motivering. Dit klemt te meer nu de Rechtbank hier ambtshalve beoordeeld heeft of appellant nieuwe feiten dan wel veranderde omstandigheden bij zijn aanvraag vermeld heeft. Daarom had de Rechtbank niet zonder nadere motivering aan de rapporten van SFH, het standpunt van UNHCR en het standpunt van Amnesty International voorbij mogen gaan.

Grief 8

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 30 van de aangevochten uitspraak van de Rechtbank overwogen:

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel:+31 (0)76-5968560
fax:+31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

8

"De verklaring eiser dat hij reeds 11 jaar in Nederland verblijft en dat er, sinds zijn zus overleden is, in Irak geen familie meer van hem woont, houdt naar het oordeel van rechtbank geen verband met de reden van vertrek uit eisers land van herkomst en ziet niet op het asielrelaas. Om die reden kan deze verklaring evenmin als novum in de zin van artikel 4:6 van de Awb worden beschouwd in de onderhavige asielprocedure."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de omstandigheid dat in Irak geen familie meer van appellant woont, betekent dat in (Noord)-Irak geen familie van appellant aanwezig is die hem in geval van terugkeer naar dat land hulp en steun zouden kunnen bieden, terwijl UNHCR zonder die hulp en steun van familie de gastlanden oproept afgewezen asielzoekers niet gedwongen naar Noord-Irak terug te doen keren.

Grief 9

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 32 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder op onjuiste gronden heeft besloten de aanvraag in het Aanmeldcentrum te Ter Apel af te wijzen."

Appellant kan zich op in de voorafgaande grieven aangevoerde gronden met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen.

REDENEN waarom appellant zich tot Uw Afdeling wendt met het verzoek:

- a) dit hoger beroep gegrond te verklaren;
- b) de uitspraak van de Voorzieningenrechter van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Arnhem, van 23 mei 2008 te vernietigen;
- c) het bij de Rechtbank ingestelde beroep alsnog gegrond te verklaren;
- d) de bestreden beschikking van 31 maart 2008 alsnog te vernietigen;

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel:+31 (0)76-5968560
fax:+31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

9

e) alsmede verweerder te veroordelen in de proceskosten die appelland in beide instanties heeft moeten maken.

Rijsbergen, 6 juni 2008

Gemachtigde